

1 Jozef

1.1. Špeciálna aktivita

Jozef dostal od svojho otca vzácne rúcho, pretože ho mal veľmi rád. Na toto stretnutie si prineste biele tričká, ktoré môžete na záver stretnutia batikovať.

1.2. Téma

Žalobaba žaluje... a ešte k tomu aj mladší na starších. Kto sa s týmto problémom nestretol? Ale čo ak nie je žalovanie ako žalovanie? Poďme si predstaviť dnešného hrdinu Jozefa.

Je jedným zo zaslúbených potomkov Abraháma, presnejšie jeho pravnuke. Pastier oviec, rovnako ako jeho bratia, no predsa v niečom iný. Už v mladosti rozumel tomu, že viera nie je len formálna záležitosť predkov, ale osobné rozhodnutie dôverovať Bohu v každej situácii. Kresťana zo mňa nerobia veriaci starí rodičia alebo excelentná dochádzka do kostola, či iného zhromaždenia. Viera je absolútne osobná vec, spojenie medzi mnou a Bohom. Jozef tomu veľmi dobre rozumel, na rozdiel od svojich bratov. Trávil s nimi mnoho času pri pasení oviec a vedel, že ich správanie sa nepáči Bohu, ani ich otcovi. Možno by sme mohli povedať, že na nich žaloval. Ale s akým zámerom? Môžeme žalovať na druhých so zlým úmyslom, aby bol niekto potrestaný, dostal, čo si zaslúži. No na druhej strane to je pomenovanie hriechu, čím vyjadrujeme, že s týmto konaním nesúhlasíme. Koľkokrát počujeme meno Božie nadarmo, klamstvá, vidíme príležitosť pomôcť, no my to zametieme pod koberec a tvárime sa, že sa nič nestalo. Alebo naopak, koľkokrát sme to my, kto má problém s hriechom a ak zostaneme nenapomenutí, veselo sa topíme v danom probléme naďalej? Jozef však nezostal ticho a svojou odvahou si vyslúžil nenávisť svojich bratov. Tu si musíme položiť zopár otázok: Čo má pre nás vyššiu cenu, snaha zapáčiť sa ľuďom či Bohu? Rozhodujeme sa podľa reakcií ľudí či podľa Božieho Slova? Je pre nás vzácnejší vzťah s ľuďmi, či s Otcom? Čím ďalej, tým viac ho mal otec rád a bratia nenávideli. Vyvrcholilo to až do bodu, kedy ho chceli zabiť, no vyhrala vidina profitu z jeho predaja za otroka. Jozef sa tak dostáva ďaleko od domova a jeho otcovi ide puknúť srdce od žiaľu. Ďaleko od domova, no nie od Hospodina. Boh požehnával jeho vernosť, takže sa stal vplyvným správcom v Egypte. Medzitým však prišiel veľký hlad na krajinu. V Egypte je dostatok, no v jeho rodnom kraji nie. Jákob, jeho otec, teda poslal svojich synov, aby šli nakúpiť obilie. Lenže kto tu je správcom? Predsa Jozef. Má teraz snáď dačo predat svojim bratom? Tým, ktorí ho nenávideli, chceli chladnokrvne zavraždiť a viac si na neho ani nespomenuli? Ako by sme sa zachovali my v podobnej situácii? Skúsme si spomenúť, keď nám

bolo naposledy ukrivdené, alebo nás niekto zranil. Čo naše reakcie? Usilujeme sa o odplatu, alebo to aspoň vykričíme svetu, aby každý vedel, čo je zač daná osoba, alebo začneme pri odpustení a dokážeme tomu druhému žehnať? Teraz stoja oproti sebe a hľadajú si z očí do očí. Oni ho nespoznali, predsa na neho zabudli a ani im na um nezišlo, že by ešte mohol žiť. Avšak Jozef dobre vedel, s kým má tú česť. Mohol ich mávnutím ruky vyhnať. Dokonca odsúdiť na smrť, karta sa obrátila a teraz mal moc on nad nimi. No nič také neurobil. Vyhovel ich prosbám.

Aj keď prišli viackrát, neodohnal ich, ani sa im nepomstil. Dokonca sa pýta na ich rodinu a dáva sa im spoznať. Bratia sa nedokážu zmôcť ani na slovko. Sú absolútne šokovaní, až prestrašení. Jozef od dojatia plače, hovorí, že sa na nich nehnevá a dáva zavolať svojho otca s celou rodinou, aby žili spolu v Egypte.

2 Mojžiš

2.1. Hra

Kto som? – jeden hráč odíde za dvere, ostatní sa dohodnú na jeho novej identite, počas najbližšieho kola bude niekým iným. Keď sa vráti, pýta sa otázky, na ktoré možno odpovedať iba áno/nie, pomocou ktorých sa snaží zistiť, kým je.

Kam poletí? – túto hru možno myšlienkovito prepojiť s Mojžišom, ktorý nevedel, čo všetko ho čaká a kam až zjde. Každý má svoj označený balón, ktorý nafúkne a pustí určitým smerom, teda balón je poháňaný vzduchom v ňom. Víťazom je ten, či balón doletel najďalej.

2.2. Téma

Plavili ste sa už niekedy po rieke? Určite ste mali dobre vybavený čln alebo loď a záchranné vesty. Náš hrdina zažil takúto dobrodružnú cestu už ako malý chlapec a iba v papyrusovom košíku!

V čase, keď sa Mojžiš narodil, vládol krutý vládca, ktorý rozkázal zabiť všetkých malých chlapcov. Jeho matka ho s vierou vložila do spomínaného košíka a položila na kraj Nílu, kde ho našla samotná faraónova dcéra. Prijala ho za vlastného, čím sa dostal do veľmi vplyvnej rodiny, avšak starala sa o neho jeho vlastná matka. Popri telesnej starostlivosti sa za neho modlila a určite mu mnoho vravela o Bohu. Hoci vyrastal v bohatstve, súcitil s ťažko pracujúcimi Izraelcami. Dohnalo ho to až k vražde jedného z Egypťanov. Myslel si, že ho nikto nevidel, no nebola to pravda. Nemohol už viac zostať vo svojej domovine, nuž utiekol. Usadil sa v Midjánsku, kde sa oženil a pásol ovce. Už vtedy bol v Božej škole – učil sa trpezlivosti a vodcovstvu. Vtedy k nemu Pán Boh aj prvýkrát prehovoril. Keď začal horieť, no nezhořel. Boh mu oznámil, že vyvedie Jeho národ z otroctva. Aká veľkolepá správa! No Mojžiš sa vyhovára na svoj ťarbavý jazyk a radšej Bohu podsúva druhých, lepších rečníkov. Veľmi podobne je to aj s nami. Kedy si naposledy videl, že bolo treba niekde pomôcť, no radšej si si našiel výhovorku a odišiel? Pán Boh ďalej hovorí a sľubuje mu, že bude s ním a pomôže mu. Dáva mu brata Árona, ktorý bude hovoriť pred faraónom. Rovnako aj nám Pán Boh pomáha. Ak nás volá do niečoho nového a odvážneho s Ním, tiež nás dostatočne vystrojí. Čo viac si môžeme priať? Faraón ich však neprijal, skôr naopak, naložil na ľud omnoho viac práce. Avšak kto je víťaz, kto má posledné slovo? Pán Boh musel pritvrdiť, pretože srdce faraóna bolo veľmi neoblomné. Dopustil na Egypt 10 ťažkých rán. Tie spôsobujú slobodu. Izraelci skutočne môžu odísť! To, po čom tak dlho túžili sa splnilo. A práve cez ustráchaného Mojžiša. Tu však na neho prichádzajú ťažké skúšky trpezlivosti priamo od ľudí, ktorí sa začínajú sťažovať: „Načo si nás

vyviedol z Egypta, keď teraz pomrieme od hladu a smädu? Ako dobre nám bolo, keď sme mali čo jesť, ba až hojne sme mali!“ Veľmi rýchlo zabudli na biče, ktoré im plieskali za ušami deň čo deň. Pán Boh im dokonca z jasného neba posielal jedlo na každý deň, no im chýbajú uhorky z Egypta! Aké smiešne, povieme si. No koľkokrát sme sa už sťažovali, že by sme radšej mali leto, pretože teraz prší, a potom by zase mohlo byť trochu chladnejšie... Denne dostávame tak mnoho, no my vidíme viac to, čo ešte nemáme a možno ani vôbec nepotrebujeme. Počas putovania púšťou boli svedkami obrovských zázrakov. More sa pred nimi rozdelilo, takže mohli utiecť pred Egypťanmi na druhú stranu, uprostred sucha mohli piť čerstvú vodu zo skaly, uštipnutí jedovatými hadmi nezomierali... Pán Boh požehnával Mojžišovu poslušnosť veľkými darmi. Dáva svojich 10 prikázaní, aby mali jednotné pravidlá, a tak mohli mať medzi sebou skutočné spoločenstvo, jednotu.

Pán Boh odmeňuje odvážne činy Mojžiša, posilňuje ho v tom, do čoho ho povolal. Nie je to len o ňom. Každý z nás môže ísť medzi svojich kamarátov, spolužiakov, do svojich rodín a prinášať slobodu v mene Ježiš. Tu rovnako žiadne výhovorky neobstoja, pretože Boh nás stvoril ako chcel a naše „nedostatky“ sú len fiktívne hradby z našich výhovoriek.

3 Józue

3.1. Hra

Pád Jericha – stredom stola postavte z kociek múr (Jericho), všetci sa rozdelia na dve družstvá. Tímy sa postavia popri stole na strany, aby bol medzi nimi múr. Jedno družstvo má v rukách mincu, súper nevedia, kto presne ju má. Všetci vyložia zovreté päste na stôl, spoločne kričia „Je-ri-cho“ a otvoria päste, dlaňami dole. Druhý tím háda, kto má mincu pod rukou. Múr bude počas hry padat', je to tiež dobrá tematická výzdoba.

3.2. Téma

Ako sa hovorí, kde niečo končí, dačo nové sa začína. V našom prípade to nie je niečo, ale niekto. Po smrti Mojžiša Boh povolal k vedeniu Izraelcov Józuu. Ako krásne mu hovorí, že sa nemá báť. Boh ho povzbudzuje k poslušnosti a posmeľuje istotou svojej prítomnosti. Józue nelení a posielá špehov, aby obhliadli Jericho. Prichýlila ich neviestka Rachab. Hoci nebola z Izraelcov, veľmi dobre poznala Hospodina a Jeho veľké zázraky. Rýchlo sa rozšírilo, aké nešťastie postihlo Egypt (10 rán) a že nejaký národ prešiel suchými nohami cez more. Nepoznali však Hospodina osobne. Bol to pre nich len neznámy Boh, ktorý má veľkú moc, takže sa báli. Aký nenápadný, no veľký rozdiel. Izraelci nielen zažili mnohé zázraky, no hlavne aktívne žili s Hospodinom, zatiaľ čo obyvatelia Jericha mali iba známosť o veľkých zázrakoch. Komu sa viac podobáme? Vidíme však aj dopad tohto rozdielu? Svojmu ľudu dal túto krajinu za vlastnú, kým jej obyvatelia sa stávajú obeťami.

Ale poďme postupne, ako sa veci stali. Hospodin nielen povolal Józuu, ale ho aj vedie. Hovorí mu detailne, čo majú robiť a čo sa bude diať. Nie je to skvelé, že Boh sa rozpráva s človekom ako so seberovným partnerom? Tak isto komunikuje aj s nami. V Biblii nám dostatočne konkrétne hovorí, čo máme robiť a aký to bude mať výsledok. Len pred pár stranami nám prikazuje ctíť si otca i matku. Pripája k tomu aj informáciu o dlhom živote. Józue má obchádzať Jericho veľmi špecifickým spôsobom – počas šiestich dní sa každý deň raz prejdú okolo Jericha a na siedmy obídu mesto sedemkrát. Zvláštna požiadavka, toto má pomôcť? S istotou áno, veď nie sú to oni sami, kto ide do boja, ale Boh bojuje za nich. Izraelci pod vedením Józuu poslušne robili, ako im bolo prikázané, hoci to niektorým nemuselo dávať zmysel. A aj sa tak stalo, keď mesto obišli poslednýkrát, hradby začali praskať, múry padali, víťazstvo bolo na dosah. Toto nebola jediná oblasť, cez ktorú prešli ako víťazi. Postupne sa dostávali stále ďalej a ďalej. Józue však nezabudol, že má byť poslušný. Po prvom víťazstve mu sláva mohla veľmi ľahko stúpnuť do hlavy.

Preto aj my si dávajme pozor na naše myšlienky, slová, skutky. Skúmajme, či sme stáli, či nemeníme tvár podľa situácie. Na ktorej strane hradieb stojíme? Máme po boku Víťaza? Aj keď niekedy nerozumieme tomu, čo nám Pán Boh hovorí, môžeme si byť istí, že On to má dobre premyslené. Buďme poslušní ako Józue.